

Felip Munar i Munar

Pregàries per la nostra llengua

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2012

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2012-G-R-0261-0202

© del text: Felip Munar i Munar

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Felip Munar i Munar

Pregàries per la nostra llengua

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2012

El glosat *Pregàries per la nostra llengua*, de Felip Munar i Munar, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXIV Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castelltix 2012. En foren jurats, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Pregàries per la nostra llengua

Demana(n) en Llorenç Móra,
si Déu m'escolta també,
que em faci discórrer bé
amb glosa encativadora,
i amb el mot que bé s'acora
fins al fons del nostre cor,
per poder escampar el so
que ens brosta de la parla,
distingir-la de la garla
que és quan l'empra el traïdor.

Jo som de la part forana
del gran poble mallorquí
que sent tot el cos cruixir
com pollet veu la milana
en veure com gent bajana
ens trepitja i ens escup
volent transformar el cub
en un altre semicercle,
la quadratura del cercle:
ells tots són del mateix club!

Que si diuen que faran
allò que ja varen dir...
per esguerrar el camí
que després reobriran,
i les lleis aboliran
deixant un país desert
creant un futur incert
per la llengua i la cultura,
acabar a la sepultura
al caos i al desconcert.

Digau-me Mare de Déu
de la Pau de Castellitx,
per quin caminó trepitj
que ja no sé si és meu;
no em digueu, Mare, adéu,
no em deixeu abandonat
davant tanta adversitat,
amb un Govern tan ferotge
que sols la pinta a la llotja
i sempre va emmidonat.

Què ha fet la nostra gent?
Davant qui és qui s'encomana?
Per què no sent la campana
que Vós tocau amatent?
Donau-li allotjament
devora el vostre redós,
veurà llums i brillantors
i tendrà un nou destí,
amb Vós, enorme fortí
amb el seny ben amorós.

Pregàries per la nostra llengua

Parlau-li del gran *Blanquerna*,
el primer home europeu,
on nostra llengua retreu
i l'Edat Mitja enlluerna;
aquell savi que alterna
amb papes, reis i senyors
dient que eren servidors
de tota la gent més pobra;
la seva és la gran obra
del seny i de molts amors.

I del frare renegat
aquell de la gran *Disputa*
que va prendre nova rut
a un Port molt allunyat;
era molt espavilat
Cobles, o el *Llibre dels tres*,
però no feien el pes,
ni els *Bons Amonestaments*,
tenia el do de gents,
a la fuita fou empès.

«**Poble que sa llengua cobra
se recobra a si mateix**»,
el Poeta amb escriu
va crear la immensa obra;
cançons, mots... res no sobra
ni el seu *Diccionari*,
ell fou bibliotecari,
de les lletres patriarca
va construir una arca
i en fou dipositari.

Contau-li de *Cap al Tard*,
mostrau les *Horacianes*,
totes són obres galanes
per llegir amb molt d'esguard,
elles són nostre resguard
per entrar al segle vint,
obres que van col·legint
amb una llengua moderna
que ara volen fer externa
fent-nos un poble distint.

Digau-li que del mossèn
enguany en celebren l'any
i no és el «tirurany»
que les *Rondalles* desprèn,
segur que així comprèn
els mots del *Diccionari*
que el deixeble honorari
va saber continuar,
i la llengua recobrà
tot el seu immens glossari.

I aquell *Cel d'horabaixa*,
L'hora verda, *Mort de Dama*,
conformen una proclama
que dins el poble bé encaixa;
elles no són cap rebaixa,
són un món per descobrir,
per viure i per sentir
que tenim un gran bagatge
amb pa i més companatge
aliment per seduir.

Pregàries per la nostra llengua

I Tot quan veus és el mar,
o La mà del jardiner,
la història també
que l'Església ens deixà;
mostrau **Pere Capellà**
i els escrits del glosador
de qui pren nom el guardó
del qual tots volem gaudir
i així poder construir
un altre bell horitzó.

Si ho comentau amb la gent,
—no importa embafar!—
crec que la cara caurà
a Govern i president;
som un poble intel·ligent
no mereixem tot això
ni tampoc tota la por,
ni l'escarni, ni la befa,
ni que ens posin cap sanefa
per adornar el nostre so.

Mare de Déu vos deman
que escolteu eixa pregària
i encengueu la lluminària
en aquells que tot desfan;
no sé si escoltaran
vostra veu tan assenyada,
Vós sou Verge venerada
per poetes glosadors
i també per escriptors,
per tothom molt estimada.

He fet aquesta glosada
com ho fa un glosador
quan sap que amb la cançó
du sageta enverinada;
la raó vos he exposada,
sé cert que no serà eixorca,
sortirem de la cavorca
si recobram confiança:
aquesta és l'esperança
que vos deman per Mallorca.

